

Сонет 4

Жоашен Дю Белле

4

Блажен, хто плававши далеко, як Улісс,
Чи той, хто в рунові кохався золотому,
Набравшись мудрості, вертається додому,
Щоб вік дожити там, де народився й зріс.

Коли ж побачу я своє село, свій ліс,
Димок над хатою — і в дворищі тісному
Під шифером тонким своє житло, в якому
Знайшов я цілий світ, що так мій дух підніс?

Мені стократ миліш моїх батьків будова,
Ніж Рима гордого величність мармурова.
Миліш город сільський, ніж плац, де я ходжу.

Не Палатін мене до себе пориває,
Не Тібр, не вітерець, що з моря повіває,
Ні, рідне селище, солодкий мир Анжу!